

een ieder naar zijn aard. Ontmoet de redactie gasten als door MUNTENDAM aangeduid, dan wordt het verschaffen eener uniform-kleedij inderdaad noodzakelijk, maar waarom zouden wij den gast, die in zijn „stiphelius” behagen scheidt, ook dwingen tot het uniform der half- of nietgekleeden? De redactie moge overtuigd zijn, dat door allen die gastheer het meest geroemd zal worden, die zelf met zorg een ieders kleedij afborstelt en zelfs derzelve ongerechtigheden met den mantel der liefde bedekt. Maar de gekleede Hollander, die zijn eigen pakje in vrijheid liefheeft, schuwt voor elke uniform-kleedij!

Alkmaar, 12 December 1920.

A. J. KORTEWEG.

DE CENSUR ALS TAALZUIVERING.

MUNTENDAM voelt zich persoonlijk door mijn stuk gegriefd, iets wat mij zeer spijt. Reeds in mijn eerste stuk schreef ik mijn waardeering voor zijn voortreffelijk werk neder. Dat ik meen, dat in dezen zin door de redactie wordt overdreven, dat ik woorden als teelbal of lijkopening afschuwelijk vind (kwestie van smaak overigens!) is geen reden om aan te nemen, dat MUNTENDAM krankzinnig zou zijn. Ik ben van het tegendeel overtuigd. De „karteldarm” is inderdaad niet van MUNTENDAM maar van prof. VAN RIJNBEEK en nogmaals beweert ik „van den karteldarm naar het teringstaafje”, il n’y a qu’un pas. Ik schreef dan ook, dat wij zeker de Poolsche ellende ook hier zouden krijgen, *wanneer* de karteldarm van prof. VAN RIJNBEEK of het teringstaafje (fabrikaat van mij) hun intrede zouden doen. De vervorming van een cavia in een marmot is juist. Ik ben gaarne bereid MUNTENDAM de referaten op te geven, waarin dit is geschied. Trouwens de verandering van cavia in Guineesch biggetje doet mij denken aan JAN, die voor het gemak BARTHELOMEUS werd genoemd. Nog eens ik sta in deze lijnrecht tegenover MUNTENDAM, maar men kan elkander ook in deze omstandigheden waardeeren. Dat ik het fabriceren van nieuwe woorden niet toejuich, spreekt van zelf. Liever dan „physiologie” te schrijven, wat iedereen kent, moet er een nieuw woord gemaakt worden. Ik zie nog steeds het nut niet in. Onlangs sprak iemand (in een ander vaderlandsch tijdschrift) over de „slijmklier”, maar daar hij terecht vermoedde, dat niemand zou weten wat dit was, zette hij er tusschen haakjes (hypophysis) achter. Weer een dwaasheid, even erg als de karteldarm of het teringstaafje; want dwaasheid is en blijft het, woorden te gebruiken, waarvan men zeker weet, dat de meesten ze niet verstaan. Ten slotte mag MUNTENDAM overtuigd wezen, dat mijn bestrijding van zijn purisme, nooit bedoeld is geweest als een persoonlijke onhebbelijkheid.

Den Haag 12 December 1920.

J. KOOPMAN.

DE VASOMOTORISCH-TROPHISCHE NEUROSEN.

Het kan niet mijn bedoeling zijn de beweringen van H. BOLTEN wederom punt voor punt tegen te spreken. Eén opmerking mag m.i. niet achterwege blijven. BOLTEN meent, dat in *zijn* beschouwingen meer grond van waarheid ligt dan in de „kramptheorie, die het wezen der vasomotorische-trophische neurosen zoekt in een onbewezen en onverklaarbaren spasmus der oppervlakkige vaten”. Onverklaarbaar is het zeker, dit onderschrijf ik ten volle. Maar dat die vaatkramp onbewezen is, zou ik niet willen toegeven.

BOLTEN heeft niet gewerkt met een „huidcapillairmicroscop”; ik evenmin. Maar uit de nog niet zeer groote literatuur blijkt toch wel, dat die spasmus der vaten wel degelijk voorkomt. BOLTEN leze maar eens na: NIEKAN, Beobachtungen mit den Hautkapillarmikroskop in *Deutsches Arch. f. klin. Med.* Band 132, bldz. 301, of PRIBRAM, Hypophyse und RAYNAUDSche Krankheit in de *Münch. med. Wochenschrift* 1920 n°. 45. Daar zal hij het bestaan van de vaatkramp bewezen vinden.

Den Haag 12 December 1920.

J. KOOPMAN,